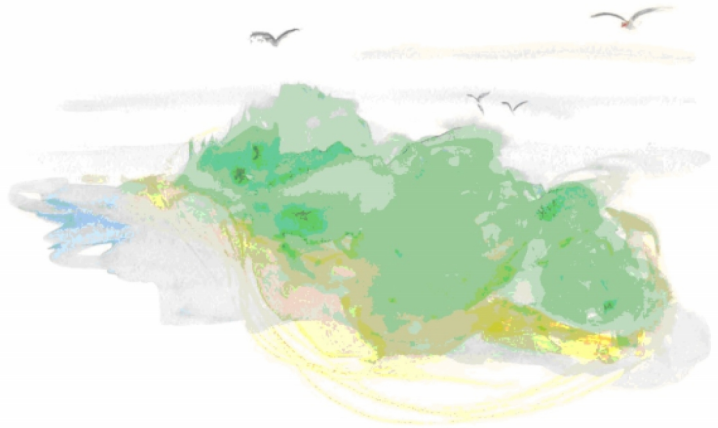

Het eiland

SYBE DIJKSTRA

Het eiland

Negen miniatuurtjes
met illustraties van Annemieke Janson

Eerste druk december 2017 no. van 220 exemplaren

Illustraties: Annemieke Janson, www.annemiekejanson.nl

Vormgeving: Karin van der Meer, karinvdmeer.nl

Druk: pro-book, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

Sybe Dijkstra, Amsterdam © 1997 – 2017

Uitgeverij De Zwaan

www.desprookjesverteller.nl/de-zwaan

ISBN 978 90 821 6282 0

Inhoud

De frons	5
De druppel	7
De pad	13
Madelief	19
Duizendpoot	25
Het eiland	29
Sneeuwman	35
De dood	37
De boom de bloem	39

De frons

Op een dag merkt de frons dat hij bestaat. Hij ligt op het voorhoofd van een man. De frons weet niet meer hoe hij er terecht gekomen is, maar nu is hij daar. De man heeft veel om over na te denken. Minder wordt dat niet. Hij kijkt vaak somber en nors. Zo nestelt de frons zich steeds dieper en meer behaaglijk op het voorhoofd.

Dan verandert de omgeving waarin de man en de frons zich bevinden. In plaats van een kantoor met wolkenlucht achter de ramen ziet de frons nu een zonovergoten plek vlakbij een enorm water. De wind ruist er en het water komt schuimend op hen toegerold. De man vindt een ligstoel en zakt in een diepe slaap. Prima, denkt de frons, lekker rustig. En hij kijkt uit over de blauwe lucht. Zo verstrijken enkele dagen, zon, ligstoel, schuimend water.

Op een ochtend voelt de frons zich wat onrustig. Eerst ziet hij nog niet hoe het komt. Maar dan weet hij het: hij ligt losser! Door het liggen in de ligstoel, onder de blauwe lucht, heeft de man nauwelijks meer aan zijn zorgen gedacht. En de frons heeft hoe langer

hoe minder houvast. Hoho, denkt de frons, dat gaat zo maar niet!
Maar hij heeft het niet voor het zeggen, zon, stoel en water blijven.
De frons krijgt het steeds benauwder. Straks valt hij zomaar van het
voorhoofd af. En wat dan? Hoe moet dit aflopen?!

Waren ze maar weer op kantoor...

De druppel

Er was eens een druppel die leefde in een grote vijver in het park van de stad. Er middenin stond een schitterende fontein. Deze nam het water uit de vijver en spoot het met grote kracht omhoog. En elke keer als de wind er tegen ademde waaierde de straal uit in een fijne nevel die zachtjes door de lucht bewoog, totdat alle druppels weer veilig waren geland. Het grootste plezier van de druppel was wel om zich samen met zijn vrienden door deze fontein te laten meezuigen en op te laten werpen, ver de hemel in. Welk weer het ook was, of het herfstte en regende, of de zon scheen en iedereen zich daarin koesterde, of het een stille winterdag was in het park, altijd wilde de druppel zich direct weer laten opzuigen zodra hij zijn luchtreis had voltooid. En iedere keer dacht hij: Wat heerlijk! Nog meer, nog hoger! Onze druppel had misschien nog wel grotere wensen dan de anderen. Steeds als hij boven het park zweefde wilde hij dat hij verder kon reizen, nog verder zou kunnen uitkijken over de stad. Wat hij precies zag weten we niet, maar voor hem moet het bijzonder zijn geweest. Op een dag zag de druppel een vogel vliegen langs de fontein.

Een vogel die zomaar, uit zichzelf, verder kwam dan hij ooit was geweest. Want buiten de rand van de vijver was hij nooit geraakt. En landde je daar wel, oppassen, want misschien kwam je wel nooit meer terug! Het was dus een stoutmoedige gedachte van de druppel dat hij verder wilde, over de bomen, het park, de vogel achterna. Waarom wist hij niet precies. Maar toch was dat zijn meest vurige wens. Kon hij maar eens landen op de rug van een vogel terwijl hij zijn luchtreis maakte, dacht de druppel. Maar zijn wens ging niet in vervulling. Steeds was de vogel al gevlogen. De druppel zuchtte en liet zich dan maar vallen in het water. Weer niet. Maar eens zou de dag komen, dat bleef hij vasthouden.

Een frisse lentedag kwam, helder en koel. De wind bewoog de bomen rondom de vijver zachtjes en beneden klonken verwaaide stemmen van kinderen. Ook deze dag spoot de fontein ver omhoog. De druppel was er alleen niet bij. Hij wilde niet meer. Niet meer opgezogen worden, niet meer vliegen en vooral niet nog een keer neerkomen in hetzelfde water waarvan hij vertrokken was. Wat de anderen van hem dachten liet hem koud. Dan deed hij maar niet mee.

De druppel zat op de bodem en alles deed hem hoegenaamd niets.